

Auteur van ALLEEN HIJ

ANDREW GROSS

'Een fascinerende familiegeshiedenis tegen de achtergrond van de maffia in New York, jaren '30.' *Publishers Weekly*

NEW YORK CORDAGE & CABLE CO.
ROCHESTER ROPES

wakes up
your motor

De loopjongen

Andrew Gross

De loopjongen

De Fontein

DEEL EEN

Alles en iedereen

1

1935

Er hing voor mei een gure kou in de lucht toen Morris Raab over Seventh Avenue terugliep. En zoals iedereen op straat hem kon vertellen: koud weer is goed voor de jassenverkoop.

Hij en zijn broer Sol hadden nu al ruim zeven jaar hun eigen kledingfirma. Ze hadden hier zestig naaimachines in bedrijf, een doorlopende productie in twee andere ateliers aan Allen en Rivington Street in het centrum, en een groeiend zakenimperium ondanks de Grote Depressie, waardoor tientallen concurrenten noodgedwongen hun deuren hadden moeten sluiten. De broers scheelden zes jaar met elkaar, maar het konden er evengoed twintig zijn. Sol had altijd een degelijk vak willen leren, zoals boekhouding of iets in de rechten. Maar toen hun vader overleed had Sol als oudste zoon het gezin moeten onderhouden, dus had hij zijn accountantsopleiding niet afgemaakt en werk gezocht als boekhouder voor de bruidswinkel in Orchard Street en een graveur aan Grand Street.

Zijn jongere broer Morris had voorgesteld samen in zaken te gaan.

‘Waar zou ik jou nou mee kunnen helpen?’ vroeg Sol sceptisch. ‘Ik weet niets van kleding. Ik ben alleen goed met cijfers.’

‘Ik weet alles wat je moet weten,’ antwoordde zijn jongere broer. ‘En wat ik je niet kan bijbrengen, zul je gaandeweg leren. Het is niet bepaald hogere wiskunde.’

‘Nee, anders zou je niet erg succesvol zijn,’ merkte Sol op.

Het was vanaf het begin een *slechte sjiddech*, zoals hun moeder altijd zei. Een slecht huwelijk. Een cirkel samengesteld uit twee vierkanten.

En toch had het ‘huwelijk’ gewerkt.

In de ogen van Sol, die zich druk maakte over elke cent, leek Morris

nooit serieus over iets na te denken. Hij zag dingen alleen zoals hij ze wilde zien of dacht te kunnen vormgeven. Hij was lang, ruim één meter tachtig, met brede schouders en gespierde armen die hem nog groter deden lijken. En hij deinsde voor niets of niemand terug. Sol was korter en mager, met een reeds terugwijkende haarlijn en vuisten die nooit in woede waren gebald. Er was geen groter contrast denkbaar tussen twee mensen die uit dezelfde moederschoot waren gekomen.

‘Ich zol azoj vissen fun tsores,’ morde Sol vaak in het Jiddisch, hoofdschuddend. Zonder jou had ik de helft minder problemen. ‘Dat weet je, hè?’

‘Du machsts mich veynen,’ reageerde Morris dan met een wegwijsgebaar. Je maakt me aan het huilen.

Ze waren onder zware omstandigheden opgegroeid in de Lower East Side. Terwijl Sol altijd met zijn neus in de boeken zat, zag Morris geen reden om door te leren als hij op zijn twaalfde al vooruit kon komen in de wereld. Sols broer was knap te noemen, zij het op een ongepolijste manier. Hij had een ferme kaaklijn en een brede, platte neus, alsof een bokser hem opnieuw had geboetseerd met een welgemikte stoot. De knokkels van zijn harde, ruwe handen droegen de littekens van wel honderd knokpartijen, niet de handen van een man die het gewend was problemen aan tafel op te lossen. Hij had van jongs af geleerd zijn vuisten te gebruiken, behendig en vakkundig.

Toen Morris nog maar vijftien was, had hij zijn moeder zover gekregen dat hij in dienst mocht, om in Europa mee te vechten in de Grote Oorlog. Tegen die tijd had hij zijn lagere school in East Fourth Street verruild voor de kledingbranche. Ze stuurden hem voor een basistraining naar een kamp bij de Aqueduct-renbaan in Queens. Hij bleek de enige Jood in zijn eenheid te zijn en de mederekruten, allemaal Ierse en Italiaanse jongens van de straat, deden net of ze nooit eerder een Jood hadden gezien. Na de eerste opleidingsweek hadden Morris’ korporaal en vier tentgenoten hem van achteren onderuitgehaald en in de latrine gesmeten, feitelijk niet meer dan een greppel, half gevuld met urine en uitwerpselen, terwijl de rest lachend toekeek en verwensingen naar zijn hoofd slingerde. ‘Jezusbeul! Halve pik!’ Twee of drie openden zelfs hun gulp en leegden hun blaas. Nadat Morris vol schaamte eruit was geklauterd, onder de pis en stront, zei de korporaal dat hij zo vreselijk meurde dat hij bij de paarden

in de stal moest slapen. Toen hij zich eindelijk verweerde met een 'Val dood!' en de officier wilde aanvliegen, haalde de rest van de eenheid hem onderuit en hield hem plat op de grond, terwijl de korporaal met een harde paardenborstel over zijn rug schuurde tot zijn huid er rauw van was, tot bloedens toe. Hij moest twee dagen herstellen in het hospitaal, omzwachteld en ingesmeerd met zalf. Zodra de sergeant van de eenheid dat ter ore kwam, probeerde hij Morris te laten bekennen wat er was gebeurd, maar die had geweigerd ook maar één naam prijs te geven.

Een tweede sergeant, ditmaal een Jood, had zich aangediend. Een drilmeester met armen zo dik als een kanon, een hardere bikkel dan welke soldaat in het kamp ook. 'Ik dacht dat je het die klootzakken wel betaald zou willen zetten,' begon hij, na de situatie te hebben ingeschat. Morris zei dat hij ze inderdaad verdomd graag wilde terugpakken. 'Mooi, maar niet hier,' liet de sergeant weten. Ze hadden op de legerbasis een boksploeg, dus zouden ze het uitvechten in de ring.

'Mij best,' zei hij gretig. 'Kies er een uit, geeft niet wie.' Hij was overal klaar voor en loerde richting de korporaal.

'Niet één.' De sergeant gaf hem zijn bokshandschoenen. 'Allemaal.'

Allemaal... Morris staarde de man ongelovig aan, in de stellige overtuiging dat hij het verkeerd had verstaan. Dit waren sterke Ierse en Italiaanse knullen, stuk voor stuk drie jaar zijn meerdere. Waarom zou een andere Jood hem het grootste pak rammel van zijn leven willen bezorgen?

'En als je opzettelijk neergaat,' zei de sergeant, met een ernst die Morris ervan doordrong dat hij het meende, 'stap ik zelf de ring in en krijg je met mij te maken, wees daar zeker van. *Farsjteejn?*

'*Farsjteejn.*' Morris keek hem aan en knikte. Begrepen.

En zo nam hij het een voor een tegen hen op. En iedere kwelgeest die arrogant op hem afkwam, ging even snel gestrekt en droop wankelend af, wrijvend over zijn kaken. De laatste tegenstander was de korporaal die hem in de latrine had laten gooien en de staalborstel over zijn rug had geschuurd, en niet zo stoer bleek zonder de hulp van zijn eenheid. Uiteindelijk kon Morris, met een gebroken neus en ogen twee keer zo dik, zelf nauwelijks op zijn benen staan. Hij strompelde terug naar zijn hoek en zakte neer op het canvas. Met het bloed sijpelend over zijn gezicht keek hij omhoog naar de sergeant. 'Allemaal, dat zei u toch?'

‘Ja.’ De sergeant knikte en glimlachte ten slotte. ‘Allemaal.’

Kort daarna ontdekte het leger de ware leeftijd van Morris en werd hij naar huis gestuurd. Wat achteraf maar goed bleek te zijn, omdat zijn eenheid in de Slag bij het Belleaubos tot op de laatste man werd gedood.

Maar vanaf die dag stond hij bekend als iemand die voor zichzelf opkwam en de daad bij het woord kon voegen. En vanuit diezelfde overtuiging gaf hij leiding aan zijn onderneming. Er bestonden allerlei spanningen in het vak, dingen waardoor een bedrijf elke dag naar de haaien kon gaan. De wankelende economie, die veel concurrenten de das had omgedaan, was niet de enige boosdoener. Ook de vakbonden lieten zich niet onbetuigd. Al waren het niet langer vakbonden in de traditionele zin van het woord, maar gangsterorganisaties die geld afpersten van ondernemers – ‘steunfondsen voor arbeiders’, zoals het heette, ogenschijnlijk voor de slappe perioden, hoewel iedereen wist waar het echt om ging. Protectiegeld. Bescherming tegen de vakbonden zelf. Ze hadden ook de leveranciers overgenomen en firma’s gedwongen alleen bij hen in te kopen, terwijl de kosten met vijf cent hier of tien cent daar werden verhoogd, die regelrecht in de zakken van de vakbondsleiders verdwenen. En iedereen die weigerde te betalen of zich niet aan de regels hield kon binnen de kortste keren de tent sluiten.

Tot nu toe waren Morris en Sol met rust gelaten, maar ze wisten allebei dat het slechts een kwestie van tijd was.

Morris ging de hoek om naar 36th Street, waar zich veel kleermakers hadden gevestigd, en het gonsde van de bedrijvigheid. Magazijnmedewerkers in een beige werkjas duwden handkarren op straat voort, hoog beladen met rollen stof, de wielen ratelend over het plaveisel, terwijl onoplettende voorbijgangers zomaar ondersteboven konden worden gereden door rekken met jurken en jassen die haastig van naaiateliers naar magazijnen werden gebracht. Zoals gebruikelijk deed O’Malley’s, de Ierse pub op de hoek, waar de eigenaar in de achterkamer een wedkantoor runde, goede zaken tijdens lunchtijd, met handelsreizigers aan de toog die sterke verhalen uitwisselden en een laatste roggewhisky achteroversloegen voordat ze naar de volgende deur gingen.

Op dat moment kreeg Morris door dat er iets mis was.

Halverwege de straat, richting Broadway, had zich een menigte verzameld van toeschouwers die naar boven keken. Er stonden drie politie-

wagens voor een grijs stenen gebouw. Zijn gebouw, zag hij nu. De opstopping zorgde voor luid getoeter van trucks en auto's die erlangs wilden. Hij drong zich langzaam door de massa om te zien wat de mensen naar hier had gebracht.

Even verderop knielde hij naast Buck, de zwerver met zijn haveloze wollen jas, die altijd voor hun ingang bivakkeerde. Als Morris 's avonds naar huis ging stopte hij hem meestal een dollar toe. 'Wat is er aan de hand, Buck?'

'Het is meneer Gutman,' zei de onfortuinlijke zwarte man. 'Er kwamen een paar mannen bij hem langs, meneer Raab. En het leken me geen kerels waar je ruzie mee moet krijgen.'

Morris voelde zijn maag samentrekken. Hij was jarenlang bevriend met Manny Gutman, evenzeer een mentor als een kameraad. En hij hoefde niet te vragen welke mannen of waarvoor ze kwamen.

Hij wist donders goed wat er was gebeurd.

De Isidor Gutman Fur Company was in 1883 opgericht door Manny's vader, die in het Westen en New England met bontjassen leurde in plaatsen die zo klein waren dat ze geen winkels hadden. In de jaren twintig groeiden ze dankzij de rage van wasbeerbont en enkellange beverbontjassen uit tot een van de grootste kledingfabrikanten in de wijk. Een geweven label van Isidor Gutman in de voering van een jas was een teken dat het de allerbeste kwaliteit betrof. Manny had de zaak overgenomen van zijn vader en leidde het familiebedrijf inmiddels dertig jaar.

De afgelopen twee jaar was Isidor Gutman bezweken onder de druk van het Internationale Beschermingsgilde voor Bontwerkers. Sinds de fatale brand in het atelier van Triangle Shirtwaist in 1911 was Isidor Gutman een vakbondsbedrijf geweest. 'Ik ben een eenvoudige kleermaker, geen strijder voor de vakbond,' verklaarde Manny altijd. Maar sindsdien hadden de gangsters de macht gegrepen en na de eerste eis van protectiegeld dwongen ze de firma om bont te kopen bij coöperaties die veel mindere kwaliteit leverden, terwijl de prijzen, ondanks de Depressie, flink werden opgedreven. Om het hoofd boven water te houden bedacht Manny het plan om zijn bont deels aan te schaffen bij de vakbondsleveranciers die hem waren opgedrongen en deels bij zijn eigen vertrouwde bevoorraders – firma's met wie ze al sinds zijn vaders tijd zakeneden en die alleen de beste kwaliteit verkochten. De bontjassen van mindere kwa-

liteit werden verscheept naar klanten die het verschil niet zouden merken, terwijl het hoogstaandere materiaal naar hun oude klanten ging die het wel zouden opvallen. Maar de vakbond had schijnbaar overal luistervinken, en wat begon als niet meer dan dreigementen – intimiderende telefoontjes, spierbundels die langskwamen – escaleerde al snel in het kapen van hun besteltrucks, het met rode verf besmeuren van bontjassen, en de waarschuwing om in het gareel te lopen, want anders... Desondanks trachtte Manny heimelijk een paar oude leveranciers aan te houden – buiten de boeken, zogezegd, zonder inkoopfacturen – en de pelsen op eigen kosten te prepareren. ‘Als er geen documentatie bestaat,’ zei hij tegen Morris, ‘komen ze dat toch nooit te weten?’

Maar ze wisten het klaarblijkelijk wel. Een ambulance kwam met loeiende sirene aanrijden.

Dit was hun antwoord.

‘Hoeveel waren het er?’ vroeg Morris aan Buck, en hij zag een medisch team met spoed een brancard naar binnen dragen.

‘Goh, ik weet niet, zes of acht, meneer Raab. Ze renden het gebouw uit en stapten in twee auto’s. Misschien twintig minuten geleden.’

‘Bedankt.’ Hij drukte een biljet van vijf dollar in Bucks hand. ‘Als ik jou was zou ik van de straat af gaan. Het wordt hier hoe langer hoe hectischer.’

Hij stevende het gebouw binnen. Gedreven door adrenaline stopte hij niet eens op zijn eigen etages, twee en drie, maar sprong met meerdere treden tegelijk de trap op naar Manny’s werkplaats op zeshoog. Hij hoorde de trage vrachtlift op elke verdieping rammelen. Eenmaal boven zag hij een stel agenten rondlopen in de gang en de houten deur van Isidor Gutman stond wijd open.

Een jonge diender die de ingang bewaakte hield hem met uitgestoken arm tegen. ‘Ho even, wat kom je doen, maat?’

Morris wist dat de smerissen wel de laatsten waren die je in dit soort situaties kon gebruiken. De districtscommandanten waren volkomen in de macht van de maffia. Ze werden meestal van tevoren omgekocht om geen bewijs te vinden voor de betrokkenheid van de echte daders.

‘Ik ben een vriend,’ zei Morris, en hij drong langs hem heen.

De dienstklopper greep hem bij de schouder. ‘Wacht hier, makker.’

Een van Manny’s werknemers, meneer Leavitt, de boekhouder – lijkleek weggetrokken, zijn stropdas los – liep naar de agent toen hij Morris

zag staan. ‘Het is oké. Meneer Raab is bevriend met meneer Gutman. U kunt hem doorlaten.’

Vooraan bevond zich een leveranciersruimte, waar ruwe materialen naar het magazijn werden overgebracht, en er was een speciale hout-met-glazen deur voor zakelijke bezoekers. Morris stapte naar binnen. Hij keek om zich heen naar de trotse onderneming, die twee generaties had gefloreerd en nu compleet was vernield, en de personeelsleden, van wie velen al in dienst waren sinds de tijd van Manny’s vader, die met glazige ogen verschrikt bijeen stonden, en het hart zonk hem in de schoenen.

Waar normaal gesproken dure pelsen in stapels op tafels lagen, keurig uitgespreid om op maat gemaakt te worden, zag hij nu alleen hopen verscheurde huiden die in waardeloze repen waren gesneden en naar alle kanten waren verstrooid. En niet alleen goedkoop eekhoornbont, zoals Morris gebruikte voor kragen en mouwen, maar het ooit kostbare beveren nertsbont dat in de etalages van luxe warenhuizen als Altman en Saks zou hebben gehangen. Nu niks meer waard. Veel van de pelsen vertoonden kale plekken alsof ze waren verschroeid door vuur of overgoten met een bijtend middel.

Er hing een scherpe, zurige stank in het vertrek.

Veel van Manny’s personeel zocht steun bij elkaar. Sommige naaisters stonden zacht te jammeren, alsof ze net getuige waren geweest van iets monsterlijks. De oude snijders en kleermakers leken verdoofd, en toen ze Morris zagen schudden ze alleen wezenloos het hoofd, als om te zeggen: *Kunt u geloven wat u hier ziet?*

In de voorraadkamer waren rekken met afgewerkte kleding en overgebleven pelsen op eenzelfde manier toegetakeld. Dure bontmantels en met bont gevoerde jassen waren van de hals tot de zoom in rafelige repen gescheurd, de voeringen opengereten, en menig kledingstuk verspreidde diezelfde bittere geur. Een paar agenten stonden plichtshalve werknemers te ondervragen, hun notitieboekjes opengeklapt, maar Morris wist dat er geen arrestaties zouden worden verricht.

Een oude kleersnijder genaamd Oscar kwam naar hem toe gelopen. ‘Meneer Raab...’ mompelde hij alleen, somber het hoofd schuddend.

‘Waar is meneer Gutman?’ Hij zag Manny nergens.

‘Het was vreselijk, meneer Raab,’ was het enige wat de snijder zei. ‘Ze kwamen binnenstormen net als in Rusland, met zakdoeken voor hun ge-

zicht en mensen tegen de grond smijtend.' Hij streek wanhopig met een hand over zijn gelaat, alsof hij niet naar kapotte kleding staarde maar naar bebloede lichamen. Morris wist dat Oscar Rusland was ontvlucht voor de pogroms en waarschijnlijk de meest afschuwelijke aanvallen en slachtpartijen had overleefd. Niettemin was de man altijd opgewekt. Morris had hem nooit eerder zo aangeslagen gezien.

'Waar is Manny, Oscar?' vroeg hij hem opnieuw.

De oude kleersnijder wees naar achter. Op de vloer, achter een van de twee grote snijtafels, zag Morris de ambulancearts knielen, met twee agenten bij zich.

Hij liep ernaartoe. Manny zat overeind op de grond. Hij leefde tenminste nog. Gekleed in een open vest, zijn stropdas los, de mouwen opgerold, zijn gezicht bedekt met een handdoek. Morris hurkte naast hem.

'Manny...'

Zijn vriend keek omhoog en liet de handdoek zakken. Bloed sijpelde uit zijn rechteroor, waar hij duidelijk een klap had gekregen, en een donkerpaarsblauwe plek ontsierde zijn wang, zijn witte haren geheel in de war. Maar wat Morris ontwaarde aan de linkerkant van Manny's gezicht deed hem ineenkrimpen en benam hem de adem.

Een felrode vlek als een bloeiende roos, van de wang tot het linkeroog, dat Manny dichtkneep toen de arts het met een natte doek depte. 'Morris, ben jij het?' Hij stak een hand uit. 'Sorry, ik zie niets meer uit dit oog.'

'Manny, wat hebben ze in hemelsnaam met je gedaan?' Hij haalde een keer diep adem, terwijl zijn borst samentrok van woede. Maar hij hoefde alleen maar naar Manny te kijken om te weten wat hem moedwillig was aangedaan.

Een groot petroleumklik lag schuin voor Manny's voeten. Morris pakte het op en rook aan de inhoud.

'Daar zou ik afblijven als ik u was,' waarschuwde de arts.

Zwavelzuur.

'Wie heeft je dit geflikt?' zei Morris, kwaad rondkijkend. Hij legde het blik terug.

'Wat maakt het uit wie het heeft gedaan?' meende Manny. 'Kijk om je heen. We zitten al vijftig jaar in het vak. Vijftig jaar. En nu... Het is afgelopen, Morris. Ik ben geruïneerd. Goddank heeft mijn vader dit niet mee hoeven maken.'

‘Wie was het, Manny?’ drong hij aan. Pijnlijke steken teisterden zijn binnenste, alsof hij zelf een slok uit dat blik had genomen.

Maar hij wist exact wie dit gedaan hadden. En ook wie hierachter zat. Dezelfde schoften die hen allemaal brutaal onder de voet liepen, zonder zich iets van de wet aan te trekken. Een voor een werden alle ondernemers in de straat gedwongen om te buigen voor de maffia, anders zouden ze dezelfde consequenties moeten dragen.

‘Vijftig jaar, Morris...’ bleef Manny mompelen. ‘Mijn vader droeg die jassen vroeger in een kledingzak van stad naar stad. En nu...’ Hij keek verbijsterd in het rond en schudde wanhopig met zijn hoofd.

‘Probeer niet te praten,’ zei de ambulancearts.

Morris legde een hand op de schouder van zijn vriend. Hij stond op en keek een laatste keer om zich heen, liet het tafereel van verwoesting tot zich doordringen.

Toen pakte hij opnieuw het petroleumblik.

‘Ga je er niet mee bemoeien, Morris,’ waarschuwde Manny, die zijn goede oog op hem richtte. ‘Als je dat doet, wordt dat je dood.’

‘Dat zeg je me al een hele poos, en moet je eens zien.’

‘Dit is niet jouw strijd. Wees verstandig. Wat denk je daar nou mee te bereiken, behalve je eigen zaak te gronde richten? Of erger, dat ik naar je begrafenis moet.’

‘Daar is het te laat voor, Manny.’ Hij legde het blik met zuur terug op de vloer. ‘Het is nu onze strijd.’

‘Doe geen stomme dingen, jongen. Je kunt dit niet winnen. Laat het gewoon gaan,’ riep Manny hem achterna. ‘Hoor je me, Morris? Hoor je wat ik zeg?’

Ja, hij hoorde hem. Hij had dezelfde smeekbede gehoord van een heleboel collega-kleermakers. Allemaal wanhopig en vergeefs, want er was niets veranderd.

Maar tegen die tijd was hij al de deur uit.

Een uur later parkeerde hij onder de IRT-metrobrug op de hoek van Livonia en Saratoga Avenue in Brownsville, Brooklyn.

Rosie's Tobacco Shop stond bekend als het hoofdkwartier van Louis Buchalter. Iedereen wist dat hij en compagnon Jacob Shapiro vanuit de achterkamer hun illegale operaties bestierden, waaronder het runnen van goktenten, liquidaties voor de maffia, en aansturen van de corrupte kledingvakbonden. 'Murder Incorporated' noemden ze het. Hoeveel krantenkoppen en foto's van bloederige lijken op straat er ook verschenen, of hoeveel geruïneerde middenstanders als Manny de politie ook om bescherming smeekten, deze gangsters kochten gewoon iedereen om die ze moesten omkopen en konden ongehinderd hun gang gaan in de stad.

Een van hun dommekrachten, gestoken in een ruitjespak met elegante zwart-witte brogues, stond buiten op wacht.

Morris had geen idee wat hij hier hoopte te bereiken. Hij vond het alleen tijd worden dat iemand iets deed. Er waren te veel doden gevallen en te veel zaken over de kop gegaan, en de zaken die overbleven werden uitgeknepen door criminelen die het niets kon schelen wie ze tot een faillissement dreven en wie niet.

Doe geen stomme dingen, had Manny hem nageroepen.

Hij stapte uit de auto.

Veel stommer dan dit kon eigenlijk niet.

Maar er moest een eind aan komen.

Het moest stoppen omdat het de handel ruïneerde. Het maakte deze lieden niet uit wie het hoofd boven water hield en wie niet; ze bleven anderen tot het allerlaatst uitmelken om hun miljoenen te vergaren.

Het moest stoppen omdat er onschuldige mensen waren vermoord en verminkt.

En Morris moest het vandaag een halt toeroepen, omdat niemand anders daartoe in staat bleek.

Niet de politie. Niet de districtsprocureur. Noch de FBI of de voorname commissies die waren opgericht om de georganiseerde misdaad te bestrijden.

De waarheid was dat hij Louis Buchalter van vroeger kende.

Toen Morris de straat over keek dacht hij terug aan de wijk waar hij was opgegroeid. Aan die ene zijsteeg van Delancey Street, twintig jaar geleden, waar hij in sommige opzichten een man was geworden. Hij had geprobeerd zich zo lang mogelijk afzijdig te houden, maar hij kon niet langer vanaf de zijlijn toekijken.

Als hij zich eenmaal door die deur waagde, wist hij echter niet of hij weer levend naar buiten zou komen.

Hij stak de straat over en liep naar de tabakszaak. De gorilla in het ruitjespak kwam hem tegemoet om de weg te versperren.

‘Wat heb je hier te zoeken?’ vroeg de bullebak, die Morris niet inschatte als iemand die langskwam voor een kistje White Owl-sigaren.

Ik heb een goede raad voor je, Morris Raab, had Louis Buchalter hem altijd voorgehouden, met een vermanende vinger. Onthoud dat je sommige grenzen niet overschrijdt. Dat geldt zelfs voor jou.

Hij stond nu echter op het punt dat te doen. En wel op zo’n manier dat er misschien geen weg terug zou zijn. Op een manier waar hij misschien spijt van zou krijgen.

‘Ik kom voor meneer Buchalter,’ zei hij.

Lees verder in *De loopjongen*

Eerste druk augustus 2019

Oorspronkelijke titel *Button Man*

Oorspronkelijke uitgever Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Press, New York, USA

Copyright © 2018 by Andrew Gross

The moral right of Andrew Gross to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp Marry van Baar naar een ontwerp van David Baldeosingh Rotstein

Omslagillustratie achtergrondbeelden © Art Resource NY; jongens © Abraham Pisarek/AKG Images; voorgrond © Miloje/Shutterstock.com; filter © Littlesam/Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4867 5

ISBN e-book 978 90 261 4868 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.